

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hétköznapiakon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bélyegdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendők

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.
MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. s társa hirdetési irodájában.

97. szám.

Brassó, Kedd, augusztus 24-én.

II. évfolyam 1886.

Egy őszinte szó.

(Két cikkből)

Figyelemro méltó szász oldalról vesszük az alábbi sorokat, melyeket hű fordításban adunk, megjegyezvén, hogy az abban foglaltakra alkalmilag viszatérünk. A cikk következő:

I.

A „Brassó” két éves fennállása óta figyelmem tárgyát képezi; szász nemzetiségű létemre figyelmes olvasói közé tartozom. Célom vele, hogy személyes meggyőződést szerezzek magamnak azon irányról, melyet ezen — általunk a kormánypárt helyi közegének tartott lap — a nemzetiségi kérdésben követ.

Ép ily figyelemmel kísérem a kormány fővárosi lapjait s a két kolozsvári lapot.

Két évi tapasztalatomnak akarok e sorok által kifejezést adni. Hátha akadni fog nemzetiségfeleim közt olyan, a ki nyílt szavaimat megérti.

Két éven át híven olvasva magyar lapokat, először megtanultam magyarul. Ez direkt haszon reám nézve. S e mellett nem is magyarosodtam meg, mert én szásznak születtem s annak is akarok meghalni.

Voltak idők, midőn e lapok kissé élesen irtak a nemzetiségek ellen. Különösen az erdélyrészi magyar kultúregylet alakulása idejében. Itt-ott a hang talán kissé kelletlenül élesebb volt. Nem egyszer neheztem e lapok egyikére vagy másikára, a miért támadásaiknál oly általánosságban irnak. Ámde visszamentem az eredetre s tapasztaltam, hogy ez csak felelet a mi lapjaink támadásaira. Az elfogulatlanul ítélő nem ítélheti el ezért az illető magyar lapokat, mert a mi támadásunk a kultúregylet ellen olyan is volt, melyre higgadtan felelni határos volna lehetetlenséggel.

De elaludt ez a tűz is. A kultúregylet több egy événél áll fenn, de eddig minden kutatásom daczára sem jöhettem arra, hogy valahol magyarosított volna, valahol belenyúlt volna idegen tulajdonba — értem a szászok s románok intézményeibe.

Nyíltan megvallva, kezdetben magam sem viseltettem valami nagy rokonszenvvel ezen kultúregyleti mozgalmak iránt. Ismerve mindkét fél — magyar is, meg szász is — chauvinistáit, attól tartottam, hogy itt a legélesebb ellentét fog támadni magyar és nem magyar között.

Nem helyesltem a mozgalmat, mert nagyon kevés politikát láttam benne a magyarok részéről. Hisz az annyira felfújt dolgokkal — mi különben nem az intéző körök, hanem a tulzó sajtó hibája — csak még jobban felzaklatták azok kedélyét, kik eddig talán nem is gondoltak az egész nemzetiségi kérdéssel. Az annyira felkorbácsolt kedélyek megerősítették a khinai falat magyar és nem magyar között, s ki eddig alig ismerte e különbséget, most mintegy önmagától ébredt erre.

Részemről elhibázottnak tartom a sajtó egy részének magatartását e tárgyban.

Hogy az erdélyi magyarok kultúregyletét alapítanak, ki vehetné azt rossz néven? Igyekeznek a kultura azon fokát elérni, a melyet ma Európa egy művelt nemzettől megkövetel. Hát mi mást tettünk? Vajjon nem alapítottunk-e mi is különféle kulturális egyleteket? Már pedig a mit nekünk szabad, azt ép olyan joggal tehetik ők is. Csak emlékezzünk a német közmondásra: „Was dem Einem recht, ist dem Anderen billig.”

Csak tulzó chauvinizmus akadhat fenn ártatlan kultúregyletek létesülésén. És én — a ki kezdetben magam is bizonyos mértékben bizalmatlankodtam — most, a kultúregylet egy évi működése után, teljesen meg vagyok nyugtatva. Ha e szellemben fog ez az egylet tovább működni, teremthet hasznosat a maga nemzetfeleinek s egyuttal eloszlattathatja a bizalmatlanságot.

Mikor Bismarck kiutasította Németországból a lengyeleket, a magyar sajtó ismételtelen felénk fordult s idemutatva, mintegy ezt akarta mondani: vigyázzatok, mert ti is így járhatok! — Szükséges-e minden alkalommal czélzatosan jobbra vagy balra vágni, nem tudom; annyi azonban tény, hogy az ily eljárás jót nem szül.

Két éven át e két alkalom volt az, melyben a magyar sajtó különösen foglalkozott velünk szászokkal, míg ellenkezőleg különben a legbékésebb hangot kell konstatálnia mindenkinek. Az nagyon természetes, hogy az akció reakciót szül. Ha a mi lapjaink örökösén csak magyarosításról, erőszakról, famózus főispánokról s nem tudom, mi mindenről irnak s egyik nap úgy, mint a másikon nem tesznek mást, mint támadást intéznek a kormány és magya-

rok ellen: nagyon természetes, hogy a magyar lapok visszavágnak.

Azonban próbáljanak csak a mi lapjaink tárgyilagosan írni; próbálják csak meg, részrehajlatlanul elismerni a jót s gáncsolni a rosszat — meglátják, hogy a magyar lapoknak eszükbe sem jut velünk bibelődni.

A magyar nemzetnek — valljuk meg az igazat — kevés oka volt még eddig minket szeretni. Mi soha sem tudtunk még megbarátkozni azzal, hogy magyar honpolgárok vagyunk. Kísérje csak figyelemmel valaki a mi lapjainkat. A legcsekélyebb külföldi s különösen németországi dolgokról hetekig vezércikkeznek; a legüdvösebb hazai mozgalmat — ha nincs támadni való benne — csak úgy odavetőleg tárgyalják.

Ez természetesen nem alkalmas arra, hogy minket megkedveltessen. Igaz, hogy ezek a lapok még nem képezik magát a szász népet; ámde a világ azt hiszi, hogy ezekben nyilvánul a mi nézetünk, érzelmünk és akaratunk.

Mindazonáltal mit kell tapasztalnunk az utóbbi időben?

A magyar sajtó és magyar közönség meleg, élénk részvételt viseltetik irántunk s enyhíteni, ellensúlyozni törekszik azon csapást, melyet a román vámháboru reánk mért. Teszi pedig ezt önzetlenül, minden önérdék nélkül. Maga a kormány hasonlót tesz. Támogat minket mindenütt s mindenben, a hol és a miben csak lehet. Tekintsük meg az utolsó napok mozgalmait. Vajjon eltagadhatjuk-e, hogy a magunk lapjai fennállásuk óta nem tettek értünk annyi jót, mint mostanában a magyar lapok?

Fellármázták az egész országot, hogy segíteni, megmenteni kell az erdélyi határszéli iparost, különben tönkre megy. És ki képezi a határszéli iparosságot? Nagybárára mi szászok. Tehát a mozgalom ugyiszlóván csak értünk indított meg.

Belföld.

Kiegészítés az erdélyi szászokkal. A „Bud. Corr.” a következő nagyfotosszerű közleményt hozza:

Az erdélyi szászok több irányadó és befolyásos személyisége Nagyszebenből, kikhez később brassói polgárok is csatlakoztak, a mint értesülünk — pár hó előtt bizalmas uton közölte Tisza miniszterelnökkel, illetve a magyar kormánynyal hogy a Királyhágón tuli

És én mentem Tátrafüredre és irtam 20 lábas — fürdőleveleket.

Boldog idők! hová tűntetek?

Három hónap óta nyakig uszunk a munkában. Annyi a dolog, hogy egy apró cseprő gyilkosságról, halálos párbajról sem irunk többet 20 sornál, pedig a régi, mozgalmasabb időkben is jutott ezekre is egy pár hasáb.

Naplómból idézek egy pár czimet, hogy az olvasó fogalmat szerezzen magának a saison mozgalmas voltáról.

Ime!

Május 21. sirkoszoruzás, — Janszky fucses! — Tüntetés egy héten át. — Vértürdő a muzeum kör-
uton. — Splényi báró kelepcéje. — Keglevich gróf háreme. — Szenzációs bűnügyi tárgyalások. — Janszky előlép. Edelsheim visszalép. — Muszkák mozognak. — Károly Lajos Péterhofban. — Népgyűlés a fővárosban. — Népgyűlés mindenütt. — Forradalmi előjelek. — Gyilkosság az anyaföldön. — Megyék feliratozása. — És végül... Királyi kézirat.

Nos ennyi ügy két hónap alatt még sohasem volt. De mindezek között legborzasztóbb munkát adott a királyi kézirat. A szerkesztő elküldött.

Puhatolja ki a polgárság véleményét a királyi kéziratról.

Szerkesztő feladat!

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Medvés cigány dala.

Oh Istenem, Istenem,
Kérlek ne öl meg engem.
Vigy ki inkább a zöld gyepré,
Hogy igyam egyszer kedvemre.
Velem legyen hugom, anyám,
S úgy mulathassak a korcsmán.

Most indulok a havasra,
Édes anyám látására.
Arra kérlek Isten téged,
Tartsd meg az én öszvéremet,
Adj sok szénát, zabot is,
Éljen a jó állat is.

Tarts meg engem e világon,
Mig az anyám megláthatom.
Látod bátya, mi van ott,
Egy szép leány áll amott:
Adná azt az Isten nekem,
Hogy legyen a feleségem.

Haza mennék, de nem lehet,
Mert a galambom nem ereszt.
Amott a zöldhegy aljában,
Zajos cigány multság van.
Táncolni hívnak engem is,
Nem megyek én, ha hívnak is.

Fővárosi tárczalevél.

— Heti fecsegés. —

Negyedik esztendeje már, hogy nálunk nem terem meg ugorka. Négy esztendő óta van most a mort saisonnak olyan mozgalmos képe, mint akár csak egy fővárosi farsangnak. Négy évvel ezelőtt a Solymosy Eszter holtteste kísértett, három évvel ezelőtt három császár találkozás volt, melyen annyira biztosították a békét, hogy csakugyan kiűtött egy kis béka-egér háború a Balkán felszigeten. Tavaly az országos kiállítás, az idén meg a Janszky-ügy áll rendíthetetlenül a programmon.

Hol vannak azok a régi jó idők, mikor a redaktor nyaralni kergette munkatársait, csakhogy ne lássa félőles ásitásait.

— Mi ujság? — kérdezte a redactor, mikor három óra ásitás után bementem a redakezióba.

— Semmi!

— Nincs hír?

— Nincs!

— Semmi sincs? kérdé nagy keserűséggel.

— Semmi sincs! — válaszoltam nagy rezignációval.

— Akkor itt van a körutazási jegy, menjen utazni Kárpátoktól Adriáig; inscenirozzon, vagy kövessen el merényletet, határsértést, vagy provokáljon háborút.

szász lakosság utógondolat nélkül és nagy örömmel csatlakoznék a magyar kormány politikai és kulturális törekvéseihez, ha szászok részére bizonyos kedvezmények, névszerint iskolaügy tekintetében, engedélyeztetnének és ha a szászok részére bizonyos kedvezmények, névszerint iskolaügy tekintetében, engedélyeztetnének és ha a szász megyékben levő hivatalok betöltésénél az ottani lakosság méltányos kívánságai figyelembe vétetnék. Azon urak, kik e tekintetben a miniszterelnökkel érintkezésbe léptek, egész nyíltan kijelentették, hogy ők egyáltalán nem lépnek fel reklamációkkal, mert beismerik hogy jogaiknak egyenes megrövidítéséről nem lehet szó; — de kivételes határozmányokat és nyelvbeli kedvezményeket kívánnak, melyek csak is néhány, az állami befolyást különben semmi tekintetben sem érintő intézmények fentartását foglalják magukban. — A miniszterelnök a szász irányadó körök ezen spontán közeledését nagy megelégedéssel vette tudomásul és szívesen késznek nyilatkozott arra, hogy konkrét alakban formulázott esetleges óhajait megvizsgálja és mindazt, a mi az általános állami közérdekkel ellentétben nem áll, a mennyiben az a kormány hatáskörében lehetséges, közigazgatási és — ha a szükségesség felmerülne — törvényhozási uton is engedélyezi.

Az utolsó hetekben — Tisza miniszterelnök távolléte idejére — ezen tárgyalások megszakítottak; de előreláthatólag a szászok részéről várt előterjesztések olyan természetiük lesznek, hogy ezen ügynek kétségen kívül mindenkinek érdekében fekvő megoldása be fog következhetni.

Külföld.

Lesz-e béke, vagy háború? A Bulgáriából visszatért utazók beszélnek, hogy dacára a hivatalos czáfolatoknak, katonai előkészületek tételnek, hogy minden eshetőségre, a melyre Szerbia részéről el kell készülni, biztonságban érezhessék magukat. Widdin, Uzunownak a bolgár műszaki csapatok parancsnokának vezetése alatt újból megerősítették, az erődítmények kijavítottak s az árkokat mélyebbre ásták. Az erődöt felszerelik. A munkálatokban egy egész zászlóalj vesz részt. A raktárakban sok hadi czikket halmoznak föl. Hasonló katonai intézkedések tételnek egyéb helyeken is. Magánlevelek szerint a bolgár csapatokat több helyen összpontosítják.

A berlini „Politische Nachrichten“ szerint a béke barátai nagy megelégedéssel fogják olvasni Salisbury beszédét. Programjának békés alapiránya már magában véve kiváló fontosságu, mert Anglia csatlakozását jelenti Németországhoz és Ausztria-Magyarországhoz. Salisbury bizonyára nem tart attól, hogy a nemzetközi egyetértés hatalmasságai a török integritás megcsorbitását tervezik, vagy egy harmadiknak arra irányuló kísérletét helyeslik.

Román lapszemle.

Vezércikk kerekedett a szászok kibéküléséről a „Gazeta“-ban. „Ezt a kérdést még mindig szellőztetik némely kül- és belföldi lapokban. Azt állítják, hogy mindketten hajlandók a békére és jó egészségre. Hiszszük, — ugymond — de minő feltételek alatt? Mi meg azt hiszszük, hogy ha vannak ilyen feltételek, egyik fél sem fogja azokat előlegesen a „Gazeta“-hoz

vinni; majd csak eligazítják egymás között s ha egykor olvashatni fogja azokat a „Gazeta“ a lapokban, akkor aztán megmondhatja, hogy tetszenek-e azok neki, vagy nem tetszenek. Mi abban a meggyőződésben vagyunk, hogy szászok és magyarok nem fognak olyan feltételeket kitalálni, melyekre a „Gazeta“ és „Tribuna“ ezt mondanák: „Ez már aztán jó; kérünk mi is belőle.“

Ők ugy fognak tenni, mint az egyszeri paraszt, a ki midőn kakukos órát vásárolt, az arany zsebórát toldásul még reá kérte, mondván: „Uram, szörözz meg még avval a kicsi pityegő f... vel.“ De lássuk tovább a vezércikket: „Hányszor nem beszéltek nekünk is ellenfeleink a jó egyetértésről; hányszor hivatkoztak reánk románokra is, hogy nyujtsunk testvéri jóbort és éljünk hazafias egyetértésben. Azonban minő feltételek alatt? Ez a sulyos, mondhatnók végzetes kérdés, melyre a mi politikai ellenfeleink — még jó, hogy adversarii és nem dusmanii — mindig adósok maradnak a felettel. Ha felvilágosítást kérünk, ezt mondják: „Jertek csak s közeledjeteek hozzánk, kikkel egyetértésben kell, hogy éljeteek.“

Arról, hogy ők is érezzék a felénk közeledés szükségességét; hogy ők elismerjék, miszerint rájuk nézve szükséges velünk egyetértésben élni, erről nem hallottunk s már több év óta nem olvastunk a magyarok részéről semmit, kivéve Mocsáry Lajosnak a fehér hollónak, valóban hazafias(?) iraitat. Vigasztalja magát a „Gazeta“, hogy ha nem hallott, nem olvasott a magyarok részéről ilyesmit már évek óta, annál többet olvashatott a „Tribuna“-ból, mely béke ajánlatok mind így végződtek: „Csak idő kérdése az, hogy mi románok a Tiszáig mind egy lábíg megegyünk minden magyart. Ennek az időnek előbb vagy utóbb be kell következni

Tehát, hogy ez az idő be ne következhessek: „itt a kezünk, nyujtsatok ti is kezet.“ Czfírábban van ott az már százszor, ha nem ezerszer elmondva; de mert igen czifra az a beszéd, — nem kérünk belőle. „Szász honfittársaink — folytatja a „Gazeta“ — most ép olyan helyzetben vannak, hogy sok szép szót, biztosítást és barátságos szándékot hallanak a kormány részéről, de egyetlen (?) tény sem látnak, mely meggyőzné, hogy itt valóban kibékülésről és nem álcázott megadásról van szó.“ A t. olvasó tudja már, előbbi szemlénkből, hogy a „Gazeta“ a magyarokat ijesztette a pangermanismussal, most meg a szászokért fáj a feje, hogy azok meg ne békéljenek úgy a hogy. A „Gaz.“ azt hiszi, hogy a heidelbergi, müncheni és berlini események lágyították meg a magyarokat, hogy a kormánypartiak egyszerre a szászok barátainak kiáltották ki magukat. Nem veszi észre, hogy éppen most egy éve még udvariash üdvözlöket küldöztek Romániából hozzánk s még sem ijeztünk meg. Közöttünk él, itt vénült meg a „Gazeta“ és még nem tanult meg bár annyit a magyar ember természetéből, hogy durvasággal, fenyegetéssel ezzel semmire sem lehet menni.

Tudja ő nagyon jól ezt a természetünket; de sehogys sem veszi, úgy látjuk, jó neven, hogy a szász a magyarral még megbékélhet. Pedig ebben neki is haszna lenne, mert aztán ő következne. Ha van szó a szászok közeledéséről s ha ez valami véletlen által meghiusul; akkor lesz még jó kedve a „Gazeta“-nak! De ne előzzük meg az eseményeket. Minden napnak meg van az ő terhe. A mai napnak az a sulyos terhe

van, hogy most midőn a közművelődési egylet második közgyűlése küszöbön van, a „Gazeta“ szerint egyfelől a szászokkal való kibékülés, másfelől pedig az erdélyi románok ellen indult meg az ellenséges új izgatás. A daco-romanizmus ismét előkerült, a zsidó hazafi a „Budapesti Hírlap“-ban rémes történeteket beszél a daco-románok működéséről s mindez csak azért, hogy a közfigyelmet a közművelődési egyletre fordíthassa, —

Most már senki sem kételkedik a közművelődési egylet célja felől s ez éppen akkor, midőn a magyar sajtó a szászokkal való kibékülést hangsúlyozza. Ez gondolkodni valót ad a „Gazeta“-nak és arról győzi meg, hogy csakis a nemzeti összetartás az egyetlen mód, melylyel a fenyegetett román nemzeti létet meg lehet itt menteni. Hát festi az ördögöt a falra, a helyett, hogy a „Budapesti Hírlap“-ot lépésről lépésre megczáfolná vagy bár ennyit mondana: Nem igaz, a mit irsz. E helyett elnevezi zsidó hazafinak s azt hiszi, hogy ezzel meg is czáfolta. Épen úgy tesz, mint odaát Rosetti Vintila a „Romanul“ szerkesztője, a ki kijelentette, hogy ha Fundescu a „Telegraful“ szerkesztője nincs oda haza, ő a „Telegr.“ szerkesztőségi személyzetét nem látja. Hasztalan mondták azok, hogy, de bizony van itt kivel szóba állj, jer csak ide. Ő nem ment, még zsidóknak sem nevezte őket s ez nagy előhaladás Bukarestben, de mi haszna, ha nem Brassovuban. Egyiket a másik ellen. Kell-e ennél szebb, bölcsebb politika? Czenkalji.

A brassói iparkiallítás.

— Die Kronstädter Gewerbeausstellung. —

Ezen czimen a „Der Siebenbürgische Volksfreund“ f. hó 22-iki, — 21. száma egy igen érdekes czikket közöl — th. tollából.

A cikk elején író reámutat a kiállítás árnyoldalaira s mintegy sajnálatának ad kifejezést, hogy közgazdasági kérdéseinkbe is befurakodik a nemzetiségi s vallási különbség.

Mintha csak szívünkől szólt volna! Köszönjük is czikkirónak, ezen őszinte vallomását. Ámde elvártuk volna, hogy keresse az okát is ennek. Sajnálatos emliti fel, hogy a kiállításon csak 13 román vett részt, és magyar sem sokkal több. Mi a számokkal nem akarunk adósok maradni s azért ki is írjuk a magyar kiállítók számát, t. i. 34. Valóban igen kevés!

Hogy mi a valódi oka ezen csekély részvételnek a magyar iparosok részéről, — arra majd adandó alkalommal visszatérünk. Ne zavarja most az örömet ürm. —

Nem is ezért szólalunk ma fel. Más oka van ennek. Ezen különben elég tárgyilagosan tartott cikk — fájdalom — nem zárkozhatott el elfogultságtól s egyoldalúságtól. Természetesen magyar kiállítók kárára.

Az asztalos-iparról szólva, megrója, hogy asztalosaink még mindég importálnak Bécsből, — „mert Papp Ferencz és Laskai szépen kárpitozott butora farszleteiben külföldi készítmény.“

Semmi kifogásunk az ellen, ha az igazság a maga szeplőtlenességében táratik fel. Sőt ezt minden körülmény között tiszteljük is. Ámde kiválasztani e két magyar kiállítót s reájok mutatni, hogy ezek importálnak s közvetlen utána egekig magasztalni a többi asztalost, — kik nem magyarok — szerintünk

Elmentem Farkas János háziurhoz.

— Mi a véleménye önnek a királyi kéziratról? — Semmi! — volt a válasz.

Futottam Kugler Michelhez, a ki szintén háziur.

— Mi a véleménye...?

— Semmi! — szakította félbe kérdésemet, mintha tudta volna, hogy mit akarok kérdezni.

Kezdtém politizálni. Felöltöttem ujdonatuj frakkomat, fehér nyakkendővel és kocsiba vágtam magamat. Elhajtottam Braun Szepi budai háziurhoz, akiről tudom, hogy nagy fontosságot tulajdonit magának a világtörténelemben.

— Uram! — szólított meg fontoskodó arccal, — ma a fél világ szeme önön függ. Engedje meg, hogy meginterwiewoljam önt világtörténelmi fontosságú kérdések fölött. Kérem feleljen kérdéseimre röviden, velősen.

Sokat mondó mosolylyal szorított velem kezét. Hatalmas stellungba vágta magát és fontossága érzetében így szólt:

— Kérdezzen uram, a mennyire méltóságom enged, felelni fogok önnek.

Leültünk és én megkezdtem a társalgást.

— Hogy aludt az éjjel uraságod?

— Jól!

— Méltóztatott már reggelizni?

— Igen!

— Ha szabad tudnom, mit?

— Két beafstaeket, három pohár rajnait.

— Olvasott már ujságot?

— Igen!

— A királyi kéziratot is?

— Igen!

— Mi a véleménye?

— Semmi!

Mintha ezernyi menkö csapott volna belém, úgy éreztem magamat. Búcsúztunk. Mentem.

Az ajtónál deliquensem megállit és még fontosabb arccal így szól hozzám:

— Ha valami fontosabb hivatali, vagy politikai titkot árultam volna el akaratlanul, kérem, hogy lehetőleg kiméletesen írja meg.

— Vigyen el az...!

— Elvágattam. Szomorú rezignációval engedtem át magamat a fiakker rázogatójának.

Halt! egy eszme!

Egy csoport munkás áldogált az utca sarkán. Egyet félrehívtam, oda nyomtam a kezébe egy ezüst pengő forintot s pár szót szoltam vele.

A munkás visszatért társaihoz s hangosan kezdte olvasni egy ujságból s királyi kéziratot. Rövid idő múlva a közönség is köréje sereglett. Ekkor én is odasompolyogtam s egy váratlan pillanatban közbe kiáltottam.

Éljen Tisza Kálmán!

A csoport összenézett s végül velem együtt kezdett lelkesen éljenezni.

Számításom nem csalt. A szerkesztőségbe hajtattam be és irtam:

A polgárságot örömteljes remegésbe hozta a legfelsőbb királyi kézirat. Tegnap délelőtt több száz főnyi közönség verődött össze a budai korzón és Tisza Kálmánt lelkesen éljenezve, járta be az utcákat. Általában az egész főváros polgársága egyenlő véleménynyel van a korszakalkotó kéziratról és a közös véleményyt nem zavarja semmi.

Aztán hazamentem és megelégedve ültem ebédhez, mint a ki jól végezte dolgát.

Gelléri.

Apróságok.

Tulzás.

A nagyon kövér B. márkiné tengeri fürdőben tölti a nyarat. Egy fürdővendég így nyilatkozik róla: „Ez a hölgy olyan sulyos, hogy az apályt mindig legalább is félórával késlelteti naponta!“

Boldogtalan házasság.

— Mindig férjed ellen panaszkodol Emma, pedig ő olyan csendes és higgadt ember.

— Épen ez a baj! Soha sem felesel s nem lehet vele veszekedni!

nem lehet igazságos s legkevésbé akkor, midőn az állítás nem is való.

Az igazság ezen reámutatásban az, hogy asztalosaink a famunka egy részét csakugyan hozzák ki-vülről; azt a részt t. i., a mely itthon eddig nem készült, tették pedig ezt eddig nemcsak Papp és Laskai, hanem a többiek is, a kik finomabb munkákat készítenek.

Hogy eddig ezen cikkek nálunk nem készültek s hogy olcsóbb nekik ezt hozatni, mint itthon készíteni, arról asztalosaink nem tehetnek s így sem Papp, sem Laskai.

Amde eltekintve ettől, engedjen meg a t. cikkíró ur, ha talált — s méltán találhatott — különös dicséretre méltót Hornung, Porr, Breuer, Popovics s Lexen asztalosmunkáiban, melyeket mi részünkről is már megelőzőleg megdicsértünk, — bizonyára ép úgy talált volna dicsérni valót Papp és Laskai feltűnő szépségű kiállítási tárgyaiban. Igaz, hogy de gustibus non est disputandum. Nem is akarjuk izlésünket erőszakolni a t. cikkíróra. Csak konstatálni akarjuk az igazat s sajnálatunkat kifejezni, hogy a »Volksfreund« cikkírója ezen egyoldalúságra esett. Szerettük volna, ha mindvégig oly objektív marad, a hogy kezdte cikkét.

Tudtunkkal Papp és Laskai butorkészítők nagy apparátussal dolgoztatnak saját műhelyükben s kiállítási tárgyaik itthon készültek.

Egyik-másik tárgyon ott áll ugyan, hogy a fa, bécsi, de nem mindenütt. Különben erről nyilatkoznak ok magok. Mi csak sajnálatunkat akartuk kifejezni a részrehajláságot felett.

Végül csak még azon hibát is igazítjuk helyre ugyanezen cikkben, hogy Zerbes Frigyes, a ki egy gyönyörű s a mellett feltűnően olcsó hintót állított ki, nem bognár (Wagner), hanem Kovács (Schmied).

Ennyivel tartoztunk az ügynek s igazságnak.

Bukaresti levél.

Bukarest, 1886. aug. 19.

Ő felsége, I. Ferencz József királyunk születésének 56-ik évfordulóját tegnap fényesen ünnepelte meg a bukaresti osztrák-magyar colonia.

Már reggel 1/2 9 órakor a Calea Vacaresti izraelita nagytemplomban zsufolt közönség várta az ünnepélyes isteni tisztelet kezdetét. Pontban 9 órakor érkezett meg Heidler Egeregg osztr.-magy. követségi ügyvivő; br. Hammerstein s kíséretükben az osztr.-magy. kaszinó rendező bizottsága is. Az isteni tiszteletet dr. Beck rabbinus végezte, a ki nagyhatású beszédet tartott, mely a jelenvoltakra igen jó benyomást tett. Innen a helybeli ev. ref. egyházba ment az ünnepelő közönség egy része, hol Bartalus János lelkész tartott lélekemelő imát, melyen jelen volt Schneider kapitány (Generalstabshauptmann) követségi képviselő s a főkonzul lovag. Ezután a szomszédos székes templomba vonult a nagyszámu közönség, kísérve a fent nevezetteket, hol Teutschländer lelkész emlékezett meg ünnepélyes beszédben ő felsége nagy érdemeiről. Az ünnepélyesség végeztével a nép hullámozó sokasága a székesegyház felé vonult, melynek belseje már tulnyomó számban volt megtelve. Palma érsek végezte fényes segédlettel a nagy misét. Elöl az első két padot elfoglalták az osztr.-magy. követség ügyvivője Heidler ur, utánna Schneider, Suzzara lovag főkonzul, br. Hammerstein és Szathmári alkonzulkok.

Károly román király ő felségét szárnysegéde Candinó Popescu ezredes helyettesíté, mellette a palota-prefect Greceanu generalis foglalt helyet. Itt láttuk Sturdza közokt. ügyi minisztert; Angelescu hadügyminisztert, Cernatu és Radovici tábornagyokat, Algiu és Négel ezredeseket: Willanoffot, a német követet, gróf Tornielli olasz követet, Dtor Busch, az orosz követség ügyvivőjét, a görög követség ügynökét és több magas katonai küldöttséget.

A szertartás 1/2 12 órakor ért véget, a midőn az egész colonia nagy számu képviselői a követségi palotába hajtottak tisztelegni.

A hivatalos tisztelgéseket követségünk ügyvivője, a finom tapintatu s kitűnő képzettségű Heidler ur fogadta, ki nyájas modorával s katonás magatartásával előre megnyeri mindenki bizalmát. A fogadó terem nyugoti oldalán kétszárnyu drapériás ajtó várta a fényes és pompával ékeskedő csarnokot, hol gazdag teríték várta a tisztelgőket. A finom pezsgő és magyar-ürmös csakhamar virágos kedvet szerzett a képviselőknek, kiknek mindegyike felséges királyunkért üritette poharát.

A magyar társulatot képviselte Vizi Dénes társulati jegyző és Fejes Dénes társ.pénztárnok. Az ev. reform. egyház küldöttei Bartalus János reform.pap és Németh Gábor egyh. ellenőr voltak. E két küldöttség szónoka Bartalus János lelkész ur volt, ki egy-

szersmind a magyar társulat elnöke is. Üdvözlő beszéde jó hatást tett a jelenvoltakra. Az ügyvivő ur németül válaszolt ugyan, de beszédének végét magyarul azzal zárta be: »Éljen a király.«

Volt még három magyar ur az osztr.-magyar kaszinó részéről, mint a magyarság küldöttsége tisztelegni, de sajnálatunkra a magyar jelvényt honn felelték s helyette fekete-sárga kokárdával jelentek meg, ugy a templomban, mint a diszebédén.

A kövesdi (magyar ember) féle ház este élénk mozgalomnak volt tanuja, ugyanis fél 7 órakor vette kezdetét a bankett, melyen 200-nál több személy vett részt. A főhelyet Heidler ügyvivő foglalta el, jobbán dr. Busch német követ, balján pedig Palma érsek képviselője.

Az ügyvivő ur három toasztot mondott: az elsőt ő felsége Ferencz József császár és királyra; a másodikat ő felsége a román királyi pártra, a harmadikat pedig királyunk hí szövetségesére, Vilmos császárra. Erre dr. Busch német követ válaszolt és elvette az osztr.-magy. coloniát.

Tavaly két magyar toaszt volt, de az idén egy sem! Sajnáljuk!

Heidler ügyvivő ur a diszebéd után azzal örvendeztette meg az osztr.-magyar kaszinó tagjait, hogy felolvasta a gróf Kálnoky minisztertől kapott leiratot, melyben ez tudatja, hogy ő felsége a császár-király nagy érdeklődéssel az osztr.-magy. kaszinó iránt, és hogy kegyét tetteiben is nyilvánítsa: a kaszinó javára 2000 frtot magánpénztárából adományozni méltóztatott. Erre elhatározott, hogy sürgöny útján küldessék fel a hódolatteljes köszönet. Ugyanekkor Károly román királyhoz is táviratilag küldöttek üdvözlöt.

A táncmulatságot 10 órakor nyitották meg Schneider kapitány és Suzzara urhölgy. A fényes mulatság közel reggelig tartott.

h. r.

Tanügy.

Értesítés.

A brassói magy. kir. állami elemi iskolákba lépő tanulók felvétele az 1886/7-ik évre augusztus 30 és 31-ik. — polgári iskolákba lépők szeptember 1-ső és 2-ik napján történik. A polgári iskolákban ugyanezen napokon tartatnak a felvételi és javító vizsgálatok.

Minden tanulónak beiratása azon iskola helyiségeiben eszközöltetik, a mely foku intézetbe lép az illető tanuló.

A polgári fiu-iskolának ezen tanévben III. és IV. osztálya leend.

1. A polgári leány-iskola I-ső osztályába szabályszerűen csak oly tanuló léphet be:

a) ki legalább 9-ik évét betöltötte;

b) kinek az elemi iskola negyedik osztálya számára kiszabott tantárgyakban elegendő jártassága van s ebbeli ismereteit a fenn kitűzött napokon tartandó felvételi vizsgálat útján igazolja.

2. A polgári iskolába lépő tanuló, bármely nemzetiséghez tartozik, köteles a magyar nyelvet is tudni annyira, hogy a törvény által ezen iskolákban elrendelt magyar nyelvi oktatásban fennakadás nélkül részt vehessen.

3. A polgári leányiskola bármelyik, és a fiu iskola fennálló két osztályába bevehető minden oly tanuló, ki koránál fogva az általa kijelölt osztályba beillik és az azon osztályban megkívántató előkészítésségről vizsgálat útján bizonyosságot tesz.

4. A felvételi vizsgálat díjmentes.

5. A polgári leányiskolával kapcsolatban álló női munka-tanfolyamokra felvételnek oly 14. évüket betöltött és hat elemi vagy két polgári osztályt végzett leányok, kik az általuk kijelölendő munkacsoportok valamelyikének elsajátítására törekednek.

Tandij az elemi iskolákban 2 frt., a polgári iskolákban 5 frt. A szegénységüket kimutató növendékek tandiját nem fizetnek. Felvételi díj czimén az iskolai könyvtár javára az elemi iskolánál 25 krt, és a polgári iskolánál 50 krt mindenik tanuló fizet. A díjak a beiratás alkalmával fizetendők.

Brassó, 1886. augusztus hó 21.

Az igazgatóság.

Fürdői levél,

Zajzon, 1886. augusztus 20.

A helybeli fürdő vendég urak f. hó 18-án este megtisztelve szerény házat, nálam tarták meg szokott »Herrnabend«-jüket, melyet csak azért voltam itt bátor megjegyezni, hogy ezzel kapcsolatban megköszönhetem azon uraknak e helyen is, iskolánk népkönyvtára számára ez estélyen gyűjtés útján adományozott 15 frt 71 krt. Kedélyes mulatságaink ezen emléke azért kecsesebb és nagyobb köszönetre méltó, mert különböző nemzetiségű, különböző foglalkozású

és nem mind egy honi férfiak tették le nép-könyvtárunk gyarapítása számára.

Fogadják legnagyobb köszönetemet, melyet e helyen is kifejezni kötelességemnek ismerem.

Hogy fürdők vendégei közt, mily szép egyetértés volt e fürdőidény alatt, mutatja az is, hogy f. hó 14-én este műkedvelő színelőadást rendeztek, mely Zajzonban még ez ideig nem történt. Egy német kétfelvonásos szindarab adatott elő a zsufolásig megtelt táncsteremben.

A néző közönség teljes meglegedését és elismerését a játszó hölgyek és urak meg is érdemelték.

Másnap este felséges királyunk születése napjának tiszteletére csinos táncszívalom rendeztetett, mely nem volt ugyan népes, de a tánczolóknak annál nyugodtabban tánczoltathatták ki magokat.

A fürdőn megjelenő különböző nemzetiségek szép egyetértése, a fürdők jövőjének egyik főtényezője, nemzetiségi kérdésnek, politikának stbinek, a fürdőn helye nincs. Üdülni, gyógyulni, mulatni és élvezni mennek a fürdőre; szép, valóban szép, ha a különböző nemzetiségek egy kis faluban ily szépen összeférnek, együtt mulatnak, s ezen szép egyetértés keresztlélésében a főérdem bizonyosan Riemer fürdőbiztos, Jekelius fürdőorvos és Heltner gyógyszerész uraké.

Végül azon kívánsággal zárom be soraimat, hogy az élvezett levegő, jodwasser, kecsketej stb. betegnek valók, hosszabbítsák meg az életet s adják vissza a jó egészséget. Az egészségesek által élvezett különböző növény forrásnedvek válnak jó egészségökre, hogy jövőben is a legjobb egészségben keressék fel mindnyájan fürdőnket és itt legyen a nyugalom és egyetértés.

Biró Vince ig. tanító.

Helyi és vidéki hírek.

Deák Farkas jeles történészünk, nyug. igazságügyministeri tanácsos fivérével, Deák Lajos kir. tanfelügyelővel együtt f. hó 21-én este a személyvonattal városunkba érkezett. Innen hétfőn a székelyföldre utaztak.

Balra hajts! A klastrom kapunál Vasárnap este majdnem nagy szerencsétlenség történt. Ó-Brassóból jött egy magán fogat s a városból szintén egy ment Ó-Brassó felé. Amaz föl jött jobbra, de a kifelé hajtó kocsisnak nem tetszett balra hajtani s így neki ment a jobboldali kapunak, hol összeütközött a másik kocsiival. Csak a véletlen szerencsének köszönhető, hogy baleset nem történt. A legszebb benne az, hogy ott állott a kapuban egy tisztelt rendőr úr!

Véres verekedés. Szombaton véres verekedés volt Pürkereczen. Néhány hős csángó atyafi duhajkodott s annyira ragadtatta magát, hogy bicsakot is rántott. Siposs bíró Samu nevű fiát — mint értesülünk — súlyosan megsértették, állítólag felhasították hasát. Kár volt megbicsakolni magát.

† Várad Károly, Kolozsmegye érdemekben dús tanfelügyelője kiszenvedett. Megdöbbenésével vettük e gyászhirot, mert Váradban a kötelességű tisztviselőt s példás honpolgárt ismertük. A gyilkos golyó, melyet egy alárendelt közege szánt neki, megtette hatását. Annál megdöbbenőbb ez, mert Várad halálát a kötelesség hű teljesítése okozta. — Ime, a korrupcio! A kötelesség teljesítéseért halál! Az elhunyt családja iránt általános a részvét s temetése oly impozáns volt, minőt Kolozsvár keveset és régen látott.

Végzettszerű haláloz felett

Könyveket ejt az emlékezet.

Örök marad a sirnak gyásza

S nincs a szívnek vigasztalása:

Ha már te is, igazságszeret, Hivédet a sirba vezeted!

V.

Szent-István napja Szebenben. Folyó hó 20-án Szent-István napján, a róm. kath. anyaszentegyházban ugyanazon rend és ünnepélyességgel tartatott meg az isteni tisztelet — kitűnő egyházi zenével, mint e hó 18-án felséges apostoli királyunk születése napján, esakis még azt kell felemlitenünk, hogy az első apostoli magyar király emlékeztetése, Ninger J. főesperes és helyvárosi plebános oly alkalomszerű szép, remek egyházi beszédet tartott, a milyenre a szebeni róm. kath. egyház legöregebb hivei sem emlékeznek. Beszélt Szt-István király üdvös, nagy tetteiről, a faji gyűlölet kiirtásáról, a nemzetiségekről és a testvériszeretetről, — meghatólag szívhezszólólag. Bizonyára olkulhatnak szép egyházi szónoklatából összes nemzetiségi testvéreink. Jelen voltak ismét a mai isteni tiszteleten, az áll. s köz. hivatalnokok főnökeik élén, valamint a helyőrségi és a vidékről városunkban időző összes katonatisztek. Minden középületen a nemzeti lobogók vannak kitűzve.

Kirándulás Párisba. Mint értesülünk, a m. kir.

államvasutak városi menemjegy-irodája f. é. szeptember hó 18-án társas kirándulást rendez I. és II. oszt. kocsikból álló különvonattal, Bécs, Salzburg-München-Stuttgart-Aviçour-on át Párisba, és pedig akként, hogy az egész utazás tartamára terjedő kitűnő ellátás és elszállásoláshoz gondoskodni fog. A Párisban való tartózkodás egy hétre terjed, a visszautazás pedig felszólva történik Svajcon és az Arlbergen át. Az ezen kirándulásra vonatkozó menettérítjegyek árai — a programmszerű teljes ellátás és elszállásolással együtt az I. osztályban körülbelül 180 frt. és a II. osztályban 140 frtot tesznek. Bővebb felvilágosítás említett irodában kapható, hol részletes programok is néhány nap múlva fognak kiadtni.

Bécs a budavári emlékünnepe. A bécsi községtanács 26-án egyhangulag elhatározta, hogy küldöttséget meneszt Budavár visszavételének budapesti emlékünnepejére. A vita folyamán hangsúlyozták, hogy Buda visszavétele az európai kultúra diadálát képezte, hogy Bécs részvétele már a Magyarországgal való közösségből is folyik s végül kiemelték Bécs és Budapest testvérvárosok baráti viszonyát. A küldöttség öt községtanácsosból fog állani, Steudel helyettes polgármester vezetése alatt.

Vérengző apa. Brombergben f. hó 17-én éjjel egy Grodzke Ferencz nevű kőműves három gyermekét egy 11 éves és egy 6 éves leányt s egy 3 éves fiút fejszecsapásokkal úgy megvagdalt, hogy aligha maradnak életben. A borzasztó tett elkövetése után eltávozott hazulról, de levelet hagyott otthon, melyben tette okául házi viszályt említ. Neje egy nappal előbb hagyta el házát.

Szerbia hadikészületeiről szóló hírek még mindig nem némultak el. A porta tudomásul véve a Franasovics minapi válaszigjegyzékében foglaltakat, egyúttal tudomására hozta a belgrádi kormánynak, hogy Törökország azonnal segélyre sietne Bulgáriának, ha szerb részről megtámadtnék. A porta a balkáni helyzetet egyáltalában nem tartja megnyugtatónak, különösen a Macedoniában és Keletruméliában működő orosz izgatók aggasztják a portát.

A kolera. Fiumében az utolsó 24 óra alatt sem kolera betegedés, sem halálos eset nem fordult elő. A járvány a városban megszüntnek látszik, jóllehet az időjárás kedvezőtlenül nedves. A környéken fordulnak elő egyes esetek. A hajóforgalom érezhetően csökken.

Herczegné a sörházban. Amália bajor hercegnő, ki néhány nap óta Bayreuthban időzik, folyó hó 17-én udvarhölgye s egy ur és több előkelő hölgy kíséretében megnézte Bayreuth összes nézni valóit s fél tizenkettőkor az Angermannál iddógáló művészeket és ezeknek barátait lepte meg látogatásával. Itt egy pohár sört hozatott magának, mit az »echt« müncheni főpinczérnő nyújtott át neki ó-bajor »gráciá«-val. A hercegnőnek a sör pompásan ízlett. A látogatás híre gyorsan elterjedt a városban s azóta a söröző hercegnő igen népszerű.

Örült a római Szent-Pétertemplomban. A római rendőrséget néhány nap előtt értesítették, hogy a Pétertemplom loggiáján, honnan zárt folyosó vezet a vatikánba, egy paraszt tartózkodik s fejszével akarja a falat keresztül törni. A loggiára nagy fáradsággal föl másztak s csakugyan ott volt egy Domenico Storti nevű recoarói parasztember, ki lyukat akart a falba vájni, hogy azon keresztül a pápához juthasson — mint mondá — ennek áldását kérni. Domenico különféle karzatokat, rácsokat és oszlopokat megmászva, jutott a mindig zárt loggiára, honnét — az örültek házába vitték.

Rövid hírek. Kolera nosztrasz Pestmegyében. Pestmegye alispánjához beérkezett jelentés szerint Pénzes József biai lakosnak 10 éves fia e hó 18-án kolera nosztrasz tünetei között megbetegedett. Ugy a járási, mint a községi orvos a kolera nosztrasz határozott tüneteit konstatálták és a szükséges óvó intézkedéseket azonnal megtették. — Nagy tűzvész. Franciaországban corzei megyében levő St. Augustin nevű mezővárosban 20-án tűz ütött ki és 40 házat elhamvasztott. — Dinamit-robbanás. Spanyolországban Vigó város főutcáján 20-án egy dinamit-töltény fölrobbant. Több ember súlyosan meg-

sebesült. — A belfasti zavargások. Kilencz rendőrt, kik a zavargások alatt a népre lőttek, szándékos emberölés miatt vizsgálati fogságba vettek. — Elmosott város. Newyorkból távirják aug. 20-áról, hogy Harie várost Sonora mejikói tartományban elmosták a hullámok. Egyetlen ház se maradt meg. A városnak hétezer lakosa volt, kik majdnem valamennyien a vízbe fulltak. — A Niagara vizesése. E hó 19-én másod ízben evezett át egy Graham nevű kádár saját készítményű hordójában, melyből a fejét kidugta. Egy másik ugyanerre parafa-öltözetben vállalkozott, de a folyamban lelte halálát.

Legujabb.

A bolgár fejedelem detronizálva.

Sürgönyök Bukarestből, Giurgevóból, Kalafatból, Bukarestből s Németországból azon meglepő hírt hozzák, hogy Sándor bolgár fejedelmet — ki épen egy hadi szemlén volt — saját kormánya beleegyezésével az orosz barát párt által detronizáltatott.

Biztos híreket kapni nem lehet. A bolgárok elzárják a határt, — levelek és sürgönyök el koboztatnak, utasok fenntartatnak. A hatalmak képviselői el vannak zárva a kormányaikkal való közlekedéstől. A levező hír a fejedelmet Viddinben érte, a ki kényszerhelyzetében lemondott a bolgár fejedelem-ségről s utban van Turn-Szeverin felé. Más hírek szerint a fejedelem el van fogva. E hír azonban megerősítésre vár.

Az új kormány Bulgáriában már meg alakult. A helyzet válságos. A porta a hatalmakkal egy körlevélbe tudatja ezen váratlan eseményt. Ruscsukban meeting tartatott 23-án. A nép látszólag meg van nyugodva.

Ujabb- biztosabb adatok hiányzanak.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi József.

HIRDETMÉNYEK.

Szám 235./1886. végreh.

Árverési hirdetmény.

Alólírt bíróági végrehajtó az 1881. évi LX. törvényezikk 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a brassyói kir. törvényszéknek 3713./1886. szám alatt kelt végrehajtást rendelő és a brassyói kir. járásbírósnak 5338./1886. szám alatti kiküldetést tartalmazó végzése folytán *Ruppert Mária Terézia* javára *May István* ellen 1000 frt töke, ennek 1886. évi június hó 1-ső napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 30 frt 80 kr. perköltség erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 1088 frt 83 kr.-ra becsült ingóságok, ugymint: egy ló és szekér, valamint házi butorok, ruhaneműek, fölösleges kovácsműszerek és végrehajtást szenvedőnek követelése, nyilvános árverés útján el fognak adatni.

Mely árverésnek a 6178./1886. számú kiküldetést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis Ó-Brassóban 644. sz. alatt leendőszközlésére 1886. évi augusztus hó 28-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűztetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. törv.-cikk 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsárón alól is el fognak adatni, a netalán elsőbbségi igénylők pedig felhivatnak, miszerint jogukat az említett törv.-cikk 111. és 112. §§-ai alapján az árverés megkezdéseig érvényesítsék.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881-ik évi LX. törvényezikk 108. §-a szerint fizetendő.

Brassó, 1886. augusztus 13.

(380) 1—1

kir. bíróági végrehajtó.
Borsos Zsigmond,

Szám.4550., 1886.

Pályázati hirdetés.

Nagy-Küküllőmegye, bolya-berethalmi járásba kebelezett Kis-Kapus, Baromlaka és Sálva községekből álló körjegyzői csoportban a jegyzői állás lemondás következtében üressedésbe jöven. ezen állásra ezennel pályázat nyitattik.

Jegyzői fizetés 400 frt, lakbér 60 frt, irodai általány 50 frt, kézbesítési díj 25 frt és tűzifa általány 20 frt; ezenkívül Kis-Kapus községétől a jegyző, mint a többi lakosság, egy minden időben külön

meghatározandó ingyenes farészletet élvez.

Ezen körletnek 200 frt javadalmazással segédjegyzői állása is van. Ugy a jegyző valamint a segédjegyző illetményeit a 3 község a megállapított arány szerint fizeti.

A pályázni akarók felhivatnak az 1883. évi I. t. cz. 6. §-a alapján felszerelt folyamodványokat folyó évi szeptember hó 4-ig ezen hivatalnál annál is inkább benyújtani, mert a később érkezetek figyelmen kívül hagyatnak.

A választás határnapjául folyó évi szeptember hó 6-án reggel 9 órát tűzöm ki Kis-Kapus község hivatalos helyiségébe.

Medgyes, 1886. augusztus 17.

Bolya-berethalmi járás főszolgabírája.
(373) 1—3 Lendvay.

Sz. 1565.—1886. telekkvi.

Árverési hirdetmény.

A medgyesi kir. járásbíróág mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a kir. állam kincstár végrehajtónak *Axente szül. Lupp Anna és társai* végrehajtást szenvedettek ellen 62 frt. 22 kr. töke ennek 6% kamata 6 frt 30 kr eddigi és 7 frt 50 kr ezen kérvényeit megállapított költségek és 3 frt. 95 kr, eszményi bélyegek behajtása iránti végreh. ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék területén levő N.-Selyk községe 241. sz. telekjegyzőkönyvben A + 1—21 rendszám alatt Axentee Anna szül. Lupp, Axentee Juon, és Axente Maria kiskoru tulajdonául felvett 493 frtra becsült ingatlanára az árverést elrendeltetik és annak megtartására határnapul 1886. évi szeptember hó 10-én d. u. 2 órája *Nagy Selyken* a község házához kitűztetik.

1. a kikiáltási ár a bíróági kiküldött által az adóbizonnyítvány alapján minden telekkvi tett után külön megállapítandó becsár. azonban az eladás becsárón alól is megtörténni fog.

Az árverezni kívánok végrehajtató kivételével tartoznak az egyenkint kikiáltandó ingatlanok becsárának 10%-kát készpénzben vagy óvadékképes papirban a kiküldött kezéhez bánatpénzül letenni avagy annak a bíróságnál bírói letétben történt előleges elhelyezéséről kiállított letéti elismervényt átszolgáltatni.

Medgyesen, 1886. június 22.

A kir. járásbíróág m. telekkvi. hatóság.

Kiadó lakások.

A Vár-utcában 214. szám alatt az első emeleten lévő lakás kerttel együtt

a hozzátartozó pinczével együtt szent-Mihály napjától fogva kiadó. — Ugyanitt kiadó egy földszintű lakás, állva utcára nyíló szobából, konyhával, pinczével stb.

Hasonlóképen kiadó a Nagy-utcában 508 szám alatt egy udvari szoba.

Ezenkívül eladó még két ruganyos kocs.

Bővebbet a tulajdonosnál

Misselbacher Julia

Brassó, Katalin-utca, 135.

(367) 1—1

Minden versenyt tulnyomó olcsó árak és szilárd kiszolgálát.

Figyelemre méltó

Tutsek E. temetkezési intézete Brassóban

Nagy-utca 543. szám, a Montaldo-féle ezukrázattal szemben.

Alólírt temetkezési intézet ajánlja a nagyérdemű közönségnek előforduló halálesetek alkalmára jól berendezett raktárát, hol minden e szakmába vágó a temetkezéshez megkívántatott cikkek dús választékban és feltűnő olcsó árakban találhatók.

Intézetemben bármikor szolgálhatok a legizlésteljesebben összeállított „Luxus” illetve finom halotti kiállításokkal is, melyeket nagyon illó árban számítok.

Továbbá átvállal intézetem mindennemű és rangu teljes kiállításokat. Kapu- és szobadisztitéseket osztály szerint, olyformán, hogy az illető gyászoló családnak semmi utánjárásra nem lesz szüksége, melyeket gyorsan, pontosan, izlésteljesebben összeállítva, és jutányos árban elvégez.

Raktáramon dús választékban találhatók külföldi készítésű galvanizozott pléh koszorúk porcellán virágokkal díszítve, ugyszintén nagy kiválasztás a legelső bécsi gyártmányu művirág-sirkoszorúkból.

Koszoru-szalagok minden színben, a legolcsóbbtól a legfinomabb fajtáig.

Az intézet saját halotti diszkocsija

a szükségelt halottvivőkkel együtt a nagyérdemű közönség becses rendelkezésére áll minden időben.

Bizományi gyári raktár a bécsi orsz. szab. hermetizálású legmen-tes érczkoporsókból minden nagyságban sima és diszes kiállításban.

Nagy raktár saját gyártmányu fakoporsókból minden fajta és nagyságban a legválasztékosabb kiállításokban és olcsó árakban.

Végül pedig utánjárás megkimelés és kényelem tekintetéből, van szerencsem a nagyérdemű közönséget tisztelettel értesíteni, hogy a brassyói halotti társaságban beállt tagoknak a halálessel esedékesse vált részvényük »könyvesekjék» intézetemnél készpénz gyanánt fogadtatik el a teljes értékben.

Előforduló haláleseteknél bátor vagyok a nagyérdemű közönség becses pártfogását kérni, és maradok kiváló tisztelettel

TUTSEK E.,

temetkezési intézet-tulajdonos.

(52) 16—24

Vidéki megrendelések azonnal eszközöltetnek.